

5. Огляди, депозити, кредити, цінні папери: кредити, надані депозитними корпораціями (крім Національного банку України) [Електронний ресурс] // Національний банк України. – Режим доступу до ресурсу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=24338412&cat_id=12063884.

6. Архів основних тенденцій валютного ринку [Електронний ресурс] // Національний банк України. – Режим доступу до ресурсу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=40823.

7. Обсяг імпорту України [Електронний ресурс] // Держслужба статистики. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.

8. Огляди, депозити, кредити, цінні папери: огляди фінансових корпорацій: компоненти грошових агрегатів [Електронний ресурс] // Національний банк України – Режим доступу до ресурсу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=24338412&cat_id=12063884.

Ляховець В.О.

аспірант,

Тернопільський національний економічний університет

РОЛЬ ІНФРАСТРУКТУРИ У ФОРМУВАННІ ТА РОЗВИТКУ РИНКУ ЯЛОВИЧИНИ

Виробництво яловичини є одним із найважливіших елементів м'ясного сектору економіки. Вирощуванню ВРХ, передусім м'ясного спрямування, завжди належала важлива роль у подоланні продовольчої проблеми. Предметом дискусії стосовно шляхів подальшого розвитку внутрішнього ринку яловичини є застосування європейської практики, щодо формування сучасної інфраструктури, яка б забезпечувала потреби учасників.

На європейському ринку яловичини спостерігається практично стала тенденція у виробництві даної продукції, хоча у розрізі ринків країн Європи – динаміка різна. Якщо порівняти приріст яловичини з іншими видами м'яса, то найнижчий приріст саме у секторі виробництва яловичини та телятини.

Досвід ЄС в галузі інфраструктури та комунікації реалізуються через основні органи і спеціалізовані структури організації. Ці органи визначили положення та принципи, які призначені для розвитку ринку:

- створення систем вільного доступу до інформації, що пов'язана з діяльністю учасників ринку;
- захист основних прав усіх учасників ринку;

- розробка та впровадження нових підходів у системі стимулювання до розширення та розвитку ринку яловичини;
- розвиток програм наукових досліджень у даній сфері агропромислового бізнесу.

Ринок ставить жорсткі вимоги до інфраструктури, а також товаровиробника і комерціалізації виробництва. Щодо цього перспективним напрямом є орієнтація на скоростиглі м'ясні галузі, де віддача на одиницю корму в часі має безперечні переваги [1].

Першочерговою умовою для нормального функціонування ринку яловичини є створення та удосконалення його інфраструктури, за її рівнем розвитку можна усвідомити та проаналізувати розвиток даної галузі в певній країні.

Для того, щоб удосконалити інфраструктуру ринку яловичини, потрібно правильно використовувати елементи, які будуть безпосередньо пов'язані з обслуговуванням даної галузі. Також необхідно досягнути практичної реалізації наступних функцій: забезпечити фінансову підтримку галузі, через кредитування підприємств, які займаються вирощуванням та реалізацією ВРХ; надання певного роду пільг; страхування підприємницької діяльності; з боку держави потрібний ефективний контроль, який би забезпечував розвиток інфраструктури ринку яловичини.

Якщо правильно організувати увесь економічний механізм ринку яловичини разом з його інфраструктурою, то для українських експортерів відкриваються нові світові ринки збуту в таких країнах як, наприклад, Китай.

За підсумками першого півріччя 2016 року поголів'я великої рогатої худоби зменшилося на 2,4%, або 180,4 тис. голів – до 4 млн. 316,3 тис. За період незалежності України це найнижчий показник. Проте що напрямок втрачає конкурентоспроможність говорять вже не перший рік. Працездатне населення, яке утримує більшу частку поголів'я, або виїздить із села до міста, або просто, не бачить сенсу у важкій, низькооплачуваній роботі біля худоби. На сьогоднішній день основним завданням галузі є відкриття нових ринків та пристосування до їх умов ведення бізнесу [2].

Важливою проблемою, інфраструктури ринку яловичини, залишається сертифікація боєнь, вона вимагає законодавчого регулювання, тому що ветеринарно-санітарні правила усіх учасників забою ВРХ, ніде не регламентовані. Процес сертифікації яловичини повинен контролюватися певним органом, оскільки на ринок повинна постачатися високоякісна продукція.

Багаторічний досвід та розвинена інфраструктура ведення скотарства у країнах Європи, США, Канади, Австралії і Південної Америки переконливо доводить можливість ефективного виробництва яловичини, передусім за рахунок вдалого поєднання селекційно-племінної роботи, годівлі та дотримання технологічного процесу, запорукою чого є висока ресурсовіддача і продуктивність галузі. При цьому важливою умовою успішної реалізації цієї моделі є забезпечення у цих країнах паритету цін і цивілізованих рівновигідних відносин на ринку м'яса та вдале використання природно-кліматичних можливостей сільського господарства. Не менш значимим для конкурентоспроможного розвитку галузі є надання місцевим фермерам суттєвої державної фінансової підтримки, зокрема в США, Канаді і ЄС [3].

Якщо правильно організувати увесь економічний механізм ринку яловичини разом з його інфраструктурою, то для українських експортерів відкриються нові світові ринки збуту.

Ринкова інфраструктура є недосконалою в плані її функціональності і, в першу чергу, це стосується ринку продукції м'ясного скотарства. Сучасний аграрний ринок характеризується нерозвиненістю ринкової інфраструктури, організації заготівель та збуту продукції, недосконалою системою контролю за якістю та безпечністю продуктів харчування [4].

Отже, основними проблемами, які стримують розвиток інфраструктури ринку яловичини є законодавче та фінансове забезпечення. Слабка наукова база, недотримання вимог законодавства, а також дефіцит бюджету гальмують розвиток аграрної інфраструктури в цілому і зокрема ринку яловичини. Перспективними напрямками розвитку інфраструктури ринку яловичини повинно бути створення сертифікованих боєнь, організація регіональних ринків живої худоби, створення єдиної інформаційної системи, яка б забезпечила усіх учасників ринку необхідною інформацією, для ефективного функціонування економічного механізму даної галузі.

Список використаних джерел:

1. Гладич Б. Б. Аграрний ринок / Б. Б. Гладич / Підручник. – Тернопіль – 2002. – С. 218.
2. Що чекає виробництво яловичини [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://a7d.com.ua/novini/29470-scho-chekae-virobnictvoyalovichini.html>.
3. Кернасюк Ю. В. Ринок м'яса ВРХ в Україні: проблеми і перспективи [Електронний ресурс] / Ю. В. Кернасюк. – Режим доступу: <http://www.agro-business.com.ua/ekonomichnyi-gektar/5253-rynok-miasa-vrkh-v-ukraini-problemy-i-perspektyvy.html>.

4. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 року / за ред. Ю. О. Лупенка, В. Я. Месель-Веселяка. – К.: ННЦ «ІАЕ», 2012. – 182 с.

Стеблянко І.О.

кандидат економічних наук, доцент,

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара

ШЛЯХИ АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ МЕХАНІЗМІВ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Стабільність розвитку національної економіки значною мірою залежить від ступеня розвиненості та ефективності її структури, яка в українських умовах є недосконалою [1, с. 32]. У сучасних складних умовах соціально-економічної кризи структурна політика має бути домінуючою і скоординувати діяльність усіх напрямів економічної політики, що впливають на структурні зміни, на єдиній концептуальній основі. Структурна політика може здійснюватися в рамках загальної системи державних заходів регулювання окремих економічних процесів через промислову, регіональну, інноваційну, інвестиційну, приватизаційну, антимонопольну, соціальну, зовнішньоекономічну політику, в межах яких відбуватиметься опосередковане регулювання макроекономічних пропорцій вітчизняної економіки. Важливим елементом структурної політики є інноваційно-інвестиційна складова, оскільки вона є запорукою економічного зростання.

Дослідники виділяють три різних, але найтіснішим чином взаємопов'язаних рівні процесів організації та самоорганізації національної економіки в системі інноваційної діяльності, які доповнюють один одного: глобальний, національний (тобто макрорівень), мікрорівень. Під першим рівнем розуміють формування і функціонування національної економіки в її відносинах зі світовою економікою, на макрорівні – з суспільно-політичною системою держави, на мікрорівні – взаємини між різними суб'єктами національної економіки [2, с. 253]. Відповідно, для національної економіки зовнішнім середовищем є світова економіка, а в більш широкому сенсі – світове співтовариство загалом. Вона функціонує в певній суспільно-політичній системі, сформованій у державі. Для суб'єктів господарської діяльності, які функціонують в рамках національної економіки, зовнішнім